

kommende viste det sig, naar man medregner Købstæderne, at ved 56 pCt. af samtlige Dødsfald blev der benyttet Læge til Ligsyn. Hvis man nu vil danne sig en Forestilling om de økonomiske Ofre, som et Forslag som dette vil medføre, kan man jo sige, at siden 1895, er Lægernes Antal tiltaget meget betydelig, og Dødsfaldene ere, naar man undtager det sidste Aar, taget ikke saa lidt af. De to Ting staa ganske sikkert i nøje Forbindelse med hinanden; jo flere Læger der bliver, desto færre Dødsfald! Jeg vil altsaa sige, at hvis man antager, at 60 pCt. af samtlige Ligsyn nu blive foretagne af Læger, tror jeg ikke, at man regner det for højt. Hvis man nu vil udfinde Gennemsnittet af den Afstand, i hvilken Folk bo fra en Læge, saa er det jo vanskeligt at udfinde det, men antager man, at $\frac{3}{4}$ —1 Mil er Gennemsnittet — og det er snarere for højt end for lavt regnet — vil man finde, at det, hvis den Takst, som nu tages for et almindeligt Sygebesøg, lægges til Grund, vil blive 5—6 Kr. pr. Ligsyn, og det Gange 16,000 — hvis man nemlig sætter Dødsfaldenes Antal til 37,000, vil jo 40 pCt. deraf være 16,000 — bliver 80,000 Kr. om Aaret. Herfra maa imidlertid drages den Sum, som Ligsynsmændene faa, hvilket nu er 1—2 Kr., altsaa i alt 20—30,000 Kr. Altsaa kan man sige, at Lovforslaget, som det foreligger, vil allerhøjest medføre en Udgift for Befolkningen af 50 til 60,000 Kr. aarlig. Man vil maaske fra mange Sider sige, at det er heller ikke nogen lille Udgift, og jeg skal heller ikke sige andet, end at det er altid noget, men jeg tror, at det er en lille Udgift i Sammenligning med de store Goder, Loven vil medføre. Den vil ganske sikkert i forskellige Retninger medføre meget store Goder for Befolkningen. For det første vil den nemlig medføre som et stort Gode, at Befolkningen er sikker paa, at man virkelig er død, naar man kommer i Jorden. Dernæst at smitsomme Sygdomme ikke ville udbrede sig saa meget som tidligere, idet det jo er ganske sikkert, at en Læge bedre kan se, om vedkommende er død af en smitsom Sygdom og derigennem træffe de Foranstaltninger, som ere nødvendige for at hindre, at saadanne Sygdomme udbredes, men tillige bidrage Ligsynsmændene, som der foreligger talrige Beyiser for, til at udbrede smitsomme Sygdomme, idet de ikke forstaa at foretage de fornødne Foranstaltninger, naar de have synet et Lig, som er død af smitsom Sygdom. Endelig vil det jo hindre Forbrydelser, Mord osv. Det

er nemlig givet, at en Ligsynsmand aldeles ikke er kompetent til at bedømme, hvorvidt der er begaaet en Forbrydelse eller ej. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse et lille Stykke af Sundhedskollegiets Betænkning angaaende dette Spørgsmaal. Sundhedskollegiet udtalte i 1895 følgende: „Det fremgaar af udførlige Indberetninger, som Kollegiet har indhentet fra Landets Embedslæger, at de læge Ligsynsmænd som Regel forrette deres Hverv paa en meget mangelfuld og lidet betryggende Maade. Dette finder sin Forklaring i, at Ligsynsmændene hyppigt ere betagne af Frygt for Smitte og nære Aversion imod overhovedet at komme i Berøring med Lig, hvorfor de søge at komme saa let og hurtigt som muligt fra Besigtigelsen af saadanne. En naturlig Følge heraf er atter den ofte lidet fyldestgørende Maade, hvorpaa de udfylde Attesterne, ikke blot for saa vidt angaar den formodede Dødsarsag, der i Almindelighed angives efter et upaalideligt Skøn, og uden at de have søgt at skaffe sig Oplysninger ved Forespørgsel hos afdødes Omgivelser, men ogsaa for saa vidt angaar selve Dødstegnenes, der ganske almindeligt angives alle at være til Stede, ogsaa hvor Omstændighederne tale stærkt mod Rigtigheden af en saadan Angivelse. Da Ligsynsmændene derhos mangle den fornødne Indsigt dels til at afgøre mulige Tvivl om Dødstegnenes Paalidelighed, dels til at bedømme Betydningen af de paa et Lig muligvis forekommende Fænomener, der kunne hidrøre fra en Forbrydelse, er det forstaaeligt, at det fra flere Sider fremdrages, at Ligsynsmændsinstitutionen ikke dækker Ligsynslovens væsentligste Formaal, idet den nævnte Institution hverken giver den forventede Garanti for, at de paagældende ikke begravnes, uden at Døden virkelig er indtraadt, eller udtømmer de Muligheder, der foreligger for at komme Forbrydelser paa Spor.“ Som det høje Ting vil se, fremhæver Sundhedskollegiet efter Indberetninger fra en Mængde Embedslæger rundt omkring i Landet, at Ligsynsmændene have Aversion imod at komme i Berøring med Lig. Det er jo en meget væsentlig Fejl hos en Ligsynsmand, at han er bange for at komme i Berøring med Lig. Dernæst er det meget karakteristisk, hvad der fremhæves her, at Ligsynsmændene som oftest ere tilbøjelige til at svare ja paa alle de Spørgsmaal, der staa paa de Blanketter, som de have at udfylde, selv hvor Spørgsmaalene stride absolut imod hinanden.